

1. Праведний умирає, і немає нікого, хто б узяв це до серця, і мужі побожні беруться за світ, і немає такого, хто б те зрозумів, що від зла забирається праведний з світу!

2. Він відходить із миром; на ложах своїх спочивають, хто ходить прямою дорогою.

3. Та наблизьтесь сюди, ви сини чарівниці, насіння чужоложникове та блудниці,

4. над ким розкошуєте ви, над ким розкриваєте рота, висовуєте язика? Хіба ви не діти переступу, насіння брехні,

5. ви, що палитесь пристрастю серед дубів, під деревом кожним зеленим, що дітей над потоками ріжете, під скельними щілинами?

6. У гладеньких каміннях потоку твій уділ, вони, вони доля твоя! І їм ти лила жертву литу, хлібну жертву приносила! Чи цим Я заспокоєний буду?

7. На горі на високій та висуненій ти поставила ложе своє, і туди ти приходиш приносити жертви.

8. І ти за дверима й одвірком кладеш свого пам'ятника культового, бо ти відступила від Мене, обнажаєшся й входиш, поширюєш ложе своє, і складаєш умову собі з одним з тих, що з ними ти любиш лежати, де місце нагледити.

9. І ти до Молоха з оливою ходиш, і намножуєш масті свої; і посилаєш далеко своїх посланців, і знижаєшся аж до шеолу.

10. Ти змучувалась на численних дорогах своїх, але не казала: Зрікаюсь! Знайшла ти оживлення сили своєї, тому не ослабла.

11. І за ким побивалася ти та лякалась, що невірною стала й Мене не згадала, не клала на серці своєму? Хіба не тому, що мовчав Я від віку, то ти не боїшся Мене?

12. Я виявлю про справедливість твою та про вчинки твої, та вони не допоможуть тобі!

13. Як ти будеш кричати, нехай порятує тебе твоя згряя божків. Але вітер усіх їх розвіє, схопить подих; хто ж на Мене надіється, землю впадкує й гору святую Мою одідичить!

14. І Він каже: Будуйте дорогу, будуйте дорогу, почистьте дорогу, заберіть перешкоди з дороги народу Мого!

15. Бо так промовляє Високий і Піднесений, повіки Живущий, і Святий Його Ймення: Пробуваю Я на Височині та в святині, і з зламаним та з упокореним, щоб оживляти духа скромних, і щоб оживляти серця згноблених!

16. Бож не вічно Я буду судитись, і не завжди Я гніватись буду, бо дух з-від обличчя Мого зомлів би, та й душі, які Я вчинив.

17. Я гнівався був за гріх користоловства його, та й уразив його, заховав Я обличчя Своє й лютував, та пішов він, відступний, дорогою серця свого.

18. Я бачив дороги його, і вздоровлю його, і його поведу й дам потіху для нього й для тих, що сумують із ним.

19. Створю Я плід уст: Спокій, спокій далекому та близькому! говорить Господь, і

вздоровлю його.

20. А ті несправедливі як море розбурхане, коли бути спокійним не може воно, і коли води його багно й мул викидають.

21. Для безбожних спокою немає, говорить Господь!